

Jana Micenková

KRV
JE
LEN
VODA

MARENČIN PT

Napísanie románu Krv je len voda podporil z verejných zdrojov formou štipendia Fond na podporu umenia a prispel aj na jej vydanie.

Rukopis diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Visegrádsky fond podporil rezidenčný pobyt v Budapešti formou štipendia.

u. fond
na podporu
umenia

•
• Visegrad Fund
•

© Jana Micenková, 2021

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2021

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk, www.marencin.sk

Cover © Katarína Rybnická, 2021

Layout © Katarína Rybnická, 2021

885. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0633-0

Jana Micenková

**KRV
JE
LEN
VODA**

MARENČIN PT

If you remove yourself far enough
from the limited point of view of
pain, you will see, that we are all
nothing but the victims of victims...

Klára už roky sedí v zadnej lavici a neprítomným pohľadom pozoruje okolitý svet. Najčastejšie pichá kružidlom do gummy, inokedy vypichuje obrazce do lavice, do dlane, v horších obdobiach aj do rúk. Skrátka, vždy sa vie nejako zabaviť, hoci ani v tomto vegetatívnom stave neunikne jej pozornosti, ako si Baša upravuje tangáče, ktoré sa jej zarávajú do zadku, a potom si tou istou rukou pretrie nos. A presne preto je Baša až druhá hviezda triedy, lebo si nevie ustrážiť takéto detaily. Marianne, hlavnej hviezde triedy, by sa toto nikdy nemohlo stať, tá je dokonalá za všetkých okolností.

Klára napríklad omylom otvorí dvere na záchod vo chvíli, keď si Marianna utiera rozkrok, ale aj pri tejto činnosti vyzerá Marianna ako modelka z katalógu. Usmeje sa na Kláru, akoby utieranie pipky bola tá najlukuratívnejšia činnosť, a potom si elegantne natiahne nohavičky. Marianna je proste vysoká liga. Na priateľstvo s niekým takým nemá Klára dostatočný potenciál. Môže len pozorovať plávajúce hovienko, ktoré tam po Marianne ostalo, ešte aj to je krásne. Nedá sa proti nemu nič namietat.

A akurát v tomto meditatívnom momente vojdú na záchod frajerky: Baša, Adela a Nina.

Klára počuje, ako Baša ohovára Mariannu:

„Bože, tá Marianna, mňa z nej jebne... Taká fejková ofinka! Ja fakt nechápem, čo na nej všetci vidia! Nemáte tampón?“

Klára stojí zatvorená v kabínke. Nechce, aby o nej vedeli. Teraz určite nemôže vyliezť, nevedela by, ako sa má tváriť. Tieto tri sú totiž úžasné, extrovertné, zábavné, majú najmodernejšie Iphony a najviac followerov na instagrame. Pred nimi sa Klára neodváži ani dýchať, tak radšej mlčky stojí v kabínke a sleduje Mariannino hovno.

Adela asi Baši teraz podala tampón:

„Dík... Som začala brať antikoncepčné pilulky, vieš, aby sa mi upravili krámy, tak sa mi trochu rozhodil systém a neviem, kedy to príde...“

„Ty berieš antikoncepčné pilulky?“

„No a? Nechcem v trinástich skončiť nabúchaná.“

Bašin hlas znie tak suverénne. Klára jej závidí, ako dokáže byť nad vecou – antikoncepčné pilulky, to sú vážne veci, o ktorých zabrzdená Klára nič nevie.

„Ježiš, ja som sa zlakla... mňa jebne!“ Baša skríkne, omylom otvorila dvere do Klárinej kabínky.

„Bože, ty si ako duch!“

„Kto tam je?“ pýta sa Adela.

„Ale nikto, len Klára!“

Klára vybehne zo záchoda, ešte za sebou počuje znechutený smiech:

„No, pozri tu, ešte ani hovno po sebe nespláchla! Ona je fakt...“

To posledné slovo už našťastie nepočuje, zasa padajú všetky výkaly na jej hlavu. Takže sa celú hodinu strašne hanbí a predstavuje si, ako celá škola hovorí o tom, že po sebe nespláchla hovno, ktoré vlastne vôbec nebolo jej. Začiatok školského roka ako vyšitý...

Aspoňže je doma pokoj, matka je na zázjazde a otec asi na rybách. Klára hodí tašku do kúta, zmyje zo seba školský smrad a sadne si za stôl, aby si niečo nakreslila. Jediná činnosť, pri ktorej dokáže vypnúť, hoci záchodová epizóda podvedomie neopustí: na obrázku vidíme Kláru plávajúcu v hajzlovej mise a nad ňou Bašu, Ninu, Adelu, ako na ňu obrovskými očami zazerajú. Na detailoch očí si Klára dáva záležať, seba ako plávajúci výkal odbije pár ťahmi. Keď sa do toho konečne ponorí, prichádza otec. Klára rýchlo otočí papier na druhú stranu a načmára naň modro-ružovú rybu s podivným výškerom. Otec je síce fajn, ale nemusí vedieť všetko. Otec má svoje

starosti. Hoci dnes vyzerá celkom vysmiaty, bodaj by nebol – nie je tu matka.

„Predstav si, chytil som dnes zubáča, ale nakoniec som ho venoval...“

„Komu?“

„Iva a Ivo, majú chatku v záhradkárskej kolónii, pozvali ma na čaj... Keď prišiel lejak, tak som sa u nich schoval...“

„Aha, to preto vyzeráš ako...“

„Ako vyzerám?“

„Vyzeráš dosť ujeta, ale v pohode...“

„No, bol som premoknutý až na kosť, požičali mi domáci úbor, sú fakt skvelí. Ivo má na stene zbierku originál rekvizít zo slávnych filmov.“

„Super.“

„A majú takú námornícku kúpeľňu, sami si ju vymaľovali, vyzerá to zaujímavo. Tak mi napadlo, že by sme cez víkend mohli vymaľovať tú našu. Kúpime v Hornbachu farby a oživíme ju. Čo myslíš?“

Klára by sa rada opýtala, čo na to matka, ale matka tu vlastne nie je, takže celý víkend bude možné samostatne rozhodovať a nemať pri tom strach. Kúpeľňu bude možné pomalovať rybami a chobotnicami, to ju bude určite baviť (a uvidí za sebou aspoň nejaký výsledok, nielen cudzie exkrementy)!

Klára nakupuje s otcom v Hornbachu rekvizity na renováciu kúpeľne. Otec je evidentne pripravený na zmenu, vyberá farby, štetce, spreje, hľadá tmel. Klára sa motá medzi regálmi a keď podíde k oddeleniu s akváriami, všimne si ženu s výrazným obočím. Žena si čosi hundre, akoby sa bavila s imaginárnym priateľom, a zrazu strčí ruku do akvária, vytiahne rybičku a položí ju na zem. Potom vytiahne ďalšiu rybičku a tiež ju položí na zem. Po chvíli do toho vstúpi predavač:

„Pani, toto nemôžete robiť!“

Žena sa smeje a hovorí (nie predavačovi, ale svojmu imaginárnemu kamošovi):

„Nevieš, prečo na mňa ten chlap tak kričí?“

„Pani, nemôžete len tak vyťahovať rybičky z akvária a hádzať ich na zem!“

Predavač sa pokúša rybičky zo zeme pozbierať, ale sú klzké, padajú z rúk. Žena sa z toho chvíľu nahlas rehoce, lenže jedna rybka to neprežije.

„Vidíte, čo ste urobili?! Je mŕtva! To zaplatíte, pani!“

Žena sa rozplače, tvrdí, že sa už nemohla dívať, ako rybičky v akváriu trpia. Sadne si na zem a zmätene rozpovie svoj príbeh, z ktorého sa Klára aj okoloidúci dozvedajú o jej opustenom živote na ubytovni, kde jej došli prachy na posledný nájom, syn sedí v kriminále, ona nemá nikoho, kto by jej požičal, kedysi mala psíka Félixa, ktorého musela dať utradiť, lebo v ubytovni jej ho nedovolili a rybičky mali vraj podobný pohľad ako Félix... A prúd ďalších informácií, ktoré sa už Klára nikdy nedozvie, lebo otec ju ťahá k pokladni. Zaplatia a odchádzajú s nákupnými taškami na autobus.

Na zastávke si kúpia hranolky s tatarkou. Otec spomína, ako mu tu kedysi hranolky kupovala jeho mama – babka Benková. Bol to vraj prvý stánok s hranolkami v meste, lebo kedysi boli hranolky veľký hit, zatiaľ čo dnes je to štandard, ktorý nikoho nenadchne.

„Ale vtedy to bolo za odmenu,“ povie otec a smutne sa zasmieje, ako vždy, keď spomína na minulosť (v ktorej sa ešte niečo od života očakávalo). Kláru však teraz viac zaujíma „Hornbachová“ žena s krivým obočím:

„A čo sa teraz stane s tou pani z Hornbachu?“

„Čo by sa stalo? Bude ďalej fungovať, alebo ju zavrú do liečebne, alebo sa z toho vyspí, možno bola len unavená...“

„A čo keď aj niekto z nás raz takto skončí?“

„Ale prosím ťa... My sme predsa... my sa predsa o seba postaráme...“

Otcove slová neznejú veľmi presvedčivo, hoci presvedčivosť nikdy nebola jeho silná stránka. Tak sa v tom Klára radšej nebude hrabať, nechce mu kaziť pekný deň, nech si otec trochu oddýchne. Zajtra spolu vymaľujú kúpeľňu, bude to určite super, všetko bude fajn a skvelé. Než príde matka.

Matka si po stý raz oblieka kostým líšky, lepí fúzi-
ky, maľuje ňufáčik, pociťuje nenávisť. Túžila po celoži-
votnom angažmán vo veľkom divadle, namiesto toho
hrá v infantilných predstaveniach a vymetá kulturáky
s poloprofesionálnym zájazdovým divadlom Pampadam.
Veľa rolí matke neostalo: líška, strom, ježibaba... Doba
princezien a veľkých postáv skončila, nahradila ju doba
„buď rada, že môžeš hrať aspoň líšku“.

Niektoré veci v živote nedopadnú tak, ako si vysníva-
me. Chcela si byť doživotne Karenina, Arkadina, Lady
Macbeth... Nevyšlo. Ale môžeš byť líška, jazvec, strom
alebo koník. A keď sa ti nepáči, nech sa páči do Lidla za
pokladňu. Niektorí ľudia berú realitu, aká je, nachádzajú
si v nej svoje pozitíva. Pre matku bola realita vždy prob-
lém, zdrhala pred ňou k herectvu – jedinému remeslu,
ktoré bola schopná komplexne obsiahnuť.

Matka fajčí desiatu cigaretu a odpočítava čas, aby už
konečne bolo po predstavení. Je unavená, musela sko-
ro vstávať a teraz tu šaškuje pred deťmi zo základnej
školy – usoplenými, drzými, nevychovanými. Nenávidí
reči o tom, akí sú deti vďační diváci. Ona predsa nechce
divákov, čo reagujú hlúpym smiechom. Chce poučeného
diváka, ktorý mlčky kráča s postavou a prežíva katar-

ziu. (A herec, samozrejme, musí postavu stvárniť tak, aby divák do konca života nad dychberúcim výkonom premýšľal!)

Matka nastupuje na scénu, odrecituje text Líšky Pobe-
hajky, ktorá býva v hlbokom lese, kde sa stratí princezná
Linda – tú hrá principálova manželka. To jediné matku
utešuje, že tak hlboko ešte neklesla, aby po štyridsiatke
hrala princezné.

Otec občas matke hovorí, nech je rada, že aspoň niečo
má. To ju vždy vytočí. Prečo by mala byť vďačná za taký
odpad? Ona, ktorá študovala divadelnú školu, žiarila
v mestských divadlách, mala našliapnuté na vysoké cie-
le, napokon skončila v zázjzdovom divadle s debilným
názvom, v ktorom sa šijú kostýmy na kolene a vedie
to chaotický principál, ktorý absolútne réžii nerozumie.

Ešteže je tu Roman, platonická láska, tiež profesionál-
ny herec, ktorý si svoju kariéru predstavoval inak, než
skončil v rozprávkach a komparzových seriálových úlo-
hách. Na zázjazde sa vždy odtrhnú od ostatných a zmiz-
nú spolu chľastať. Väčšinou nadávajú a predstavujú si,
aké skvelé by bolo hrať v ozajstnom divadle, ohovárajú
principálovu manželku, rehocú sa z jej tesného kostýmu
a nulovej sebareflexie.

„Vieš, musíme to brať celé s nadhľadom, akože my
sme vyslanci z krajiny vysokého herectva a prišli sme sa
pozrieť, ako to vyzerá v krajine rozvojového herectva...“
rozvíja matka teóriu po druhom poháriku vína. Roman
sa z tej vety smeje.

Matka je rada, že mu to pripadá vtipné. Keď už majú
svoju hladinku, citujú si repliky z vysnívaných rolí, Ro-
man Cyrana z Bergeracu a matka Lady Macbeth. Po diva-
delných monológoch nasleduje jukebox, Ziggy Stardust,
tanec, objímanie a šepkanie si do ucha:

„Ja ťa mám tak rada, Roman, bez teba by som to tu asi neprežila.“

„Ja teba tiež...“

Tento rituál majú už obaja nacvičený, veď nie sú na zájazde prvýkrát. Ďalší deň na autopilota odohrajú rozprávku o Líške Pobehajke, potom sa naloží a ide sa s do dávkou domov, alebo do iného mesta.

Matka v tomto súbore prežíva vďaka Romanovi, hoci ju mrzí, že sa nestretávajú aj mimo zájazdov. A že ju ešte nikdy nepretiahol. Roman je ženatý, má dve malé deti, venuje sa rodine a chodí po castingoch. Berie každú rolu, čo mu príde pod ruku. Raz dokonca hral v kriminálnom seriáli mŕtvolu zabalenú v igelite, písalo sa o tom aj v novinách – o procese balzamovania a zahrabávania pod zem. Roman o tom rád pri pive rozpráva, bol to zážitok, ktorý síce s herectvom nemal nič spoločné, ale on to bral ako kšeft. (Hoci predsa len by sa chcel do dejín umenia zapísať výraznejšie než ako mŕtvola zahrabaná v zemi.) Matke castingy pripadali vždy ponížujúce. Ona predsa nemusí nikde dokazovať, že je dobrá!

Roman a matka si aj ďalší zájazdový večer vylievajú svoje dušičky. Roman sa už po x-tý raz priznáva, že to má doma na prd, že so ženou už rok nespál, že on lieta ako fretka, ale žene to je stále málo. Chcela by, aby sa na herectvo vykašlal, ale on odmieta pracovať v supermarkete alebo sklade. Matka tomu rozumie:

„Hovoriš mi z duše. Môj muž tiež nič nechápe, je príliš prízemný... Ani neviem, prečo som si ho vzala, sme spolu tak zo zvyku... chýbajú mi podnety, adrenalín, vzrušenie, čokoľvek iné... doma je strašná nuda. On by stále len chodil na ryby alebo na huby... Dcéra je v pohode, ale ona má už svoju pubertu, ja sa do nej nestarám. Ja si myslím, že keď sa žena upne len na deti a domácnosť, tak jej z toho časom prepne. Veď čo z toho má, keď lieta

od sporáka k práčke? A potom, keď deti zdrhnú, je v riti, život jej utiekol pomedzi prsty. Ja proste verím, že to vyjde a že sa raz zasa vrátim na dosky!“

A Roman ju pohladká po vlasoch: „Určite áno, určite to vyjde!“

Zažili spolu už veľa pitiek a veľa podobných diskusií, ale matka má pocit, že dnešný večer je špeciálny, že by sa to malo posunúť na ďalší level.

„Vieš, minule mi napadla taká vec... počúvala som rozhlasovú hru od jedného talianskeho dramatika. Bolo to úplne super... čítal to síce ten debil Harpák a príšerne afektovaná Zuza Milová, ale predstavila som si, aké by to bolo, keby sme my dvaja niečo také skúšali... Tá hra je fakt úžasná, musíš si to prečítať... ako stvorená pre nás dvoch...“

„A o čom to je?“

„Vzťah dvoch ľudí, ale je to také zamotané, dialógy fakt super, odsýpa to... Na realizáciu takej hry netreba veľa peňazí, veď nejaké kostýmy zoženieme, ja mám doma celkom dobrý fundus, ešte zo starých čias... Si predstav, že mám aj boa a šaty s volánikmi, dokonca aj kostým Carmen! No proste, celkovo aj tak ide hlavne o herecké výkony a priestor na hranie...“

„A dobrého režiséra.“

„No, to je jasné!“

Zdá sa, že Roman sa namotal, fantazírujú, ktorý z dobrých režisérov by do toho šiel za takých podmienok.

„Mám nápad, oslovíme Otakara B.“

„No neviem... ten už je predsa len trochu iná liga...“

„Presvedčíme ho... Ja ho poznám, kedysi sme spolu skúšali, popíjali... On je síce už hviezda, ale keď ho to zaujme, určite si nájde čas...“

„Tak osloviť ho môžeme, ale pochybujem, že bude mať čas...“

„Roman, nebuď taký skeptik, preboha! Vieš, možno preto sa nám tak nedarí, lebo o sebe stále pochybujeme a podceňujeme sa. Musí z nás vyžarovať sebavedomie! Verme, že to vyjde – a ono to potom fakt vyjde!“

„Okej, platí, verím tomu!“

„Otakar B. má budúci mesiac v Mestskom divadle premiéru novej hry, Mizantropa, prídeme tam, po premiére dáme víno a pokecáme s ním v neformálnej atmosfére!“

Matka už má plán jasný, konečne je šťastná, púšťa hudbu z jukeboxu, radostne s Romanom tancuje sladáčik a tajne dúfa, že dnes ju už konečne pretiahne. Veď je predsa pádny dôvod na oslavu!

Otec ide na bicykli, má po šichte, konečne voľný večer, konečne sa môže zhlboka nadýchnuť. V hlave mu hrá Ziggy Stardust.

Otec vybaľuje rybárske náčinie, nastavuje udice, zapaluje cigaretu... Vždy chytil ryby len pre zábavu, keď nejakú ulovil, vrátil ju nazad do vody. Získavanie trofejí ho nikdy nebavilo. Otec nie je lovec, otec je budhista. Len občas si nejaký lepší kus vezme domov, vždy však s pokorou a ospravedlnením: „Prepáč, kámo.“

Zdá sa, že bude pršať, zatahuje sa. Znenazdajky sa mu vybaví spomienka, ako kedysi dávno s matkou zmokli, prepadol ich lejak, skryli sa na zastávke, pokúšali si zapáliť cigaretu, nešlo to, zápalky boli premočené, tak sa tam k sebe tislí a fajčili nezapálenú cigaretu. A zrazu si matka všimla, že na zemi leží zapaľovač, síce zmoknutý, ale funkčný.

„Pripáľ mi, dedo!“ povedala vtedy.

Otec to bral ako výzvu, znamenie, že spolu takto oslanú až do smrti, budú si hovoriť babi a dedo, zapaľovať si vyprahnuté ohníčky, žena môjho života, svetlo mojich

dní... Hoci už vtedy, v tých starých romantických časoch sa mu zdalo, že má matka v očiach niečo pichľavé, čo sa nedá definovať. Občas ho z toho dokonca mrazilo, ale vtieravú úvahu potlačil, veď všetci máme v očiach občas niečo divné...

Dnes už otec vie, že vtieravé úvahy by sa nemali potláčať, mal by sa im nechať voľný priebeh, hoci aj teraz mu taká úvaha narušila romantickú spomienku, takže ju zasa radšej potlačí a vráti sa k pôvodnému príbehu: lejak, cigarety, zapaľovač, oheň, dedo.

Konečne chytil rybu, dokonca zubáča, toho si musí nechať! Upečie ho na obed, keď sa matka vráti zo zájazdu. Otec má radosť.

Slabý dážď sa postupne mení na lejak, otec sa rýchlo balí, sadá na bicykel, lejak je fakt silný, musí sa niekde schovať, pri tamtej chatke sa skryje. Ale z chatky sa po chvíli vynorí mladá žena.

„Dobrý deň, podte sa skryť dovnútra, veď ste premoknutý až na kosť.“

„Nie, to je dobré, ďakujem, o chvíľu to prejde...“

„Podte dovnútra, tu nemôžete takto moknúť!“

„No, tak dobre.“

Chatka zvnútra vyzerá tak, ako si aj on občas predstavuje, keď si dovoľí tajne snívať o interiéroch: mandala, vonné tyčinky, farebné koreničky, plagáty z filmov, háčkované dečky, rodinné fotografie, drevené misky, taniery, hrnčeky... Všetko je farebné, útulné, harmonické... Atribúty, z ktorých náhodná návšteva hneď prečíta, že tu je pohoda.

Víta ho mladý muž:

„Ja som Ivo, kľudne mi tykaj. Ty tu chodíš často na bicykli, že?“

„Áno, na ryby.“

„Ja som Ivka a tu máš uterák a niečo na prezlečenie, tam je kúpeľňa.“

„Ale to nemusíte.“

„Prosím ťa, vezmi si to, nie je to síce žiadny módný hit, ale aspoň budeš v suchu.“

Otec sa prezlieka v kúpeľni letnej chatky. Na umývadle sú poukladané modré kamienky, na vani sviečky a mušle, na kachličkách motív plachetnice, všetko je tu modré, aj kôš na špinavú bielizeň, na ktorom je námorník s kotvou a nápis SVENSKA. Zrejme spolu boli vo Švédsku, alebo v IKEI. Ale to je vlastne jedno, pointa je, že niekto má na letnej chatke takú vymakanú kúpeľňu a druhý má vo vlastnom byte kúpeľňu ošúchanú a plesnivú a nikdy nemá čas...

Nemal by tu rozдумovať, kúpeľňa ako kúpeľňa, vlastne sa sem prišiel len prezliecť z mokrého do suchého!

V kuchynke ho čaká domáci koláč a bylinkový čaj.

„Akurát teraz som dopiekla, máš rád brownies?“

„Nie, prepáčte, teda prepáč, to nepoznám...“

„Ale veď sa nemusíš ospravedlňovať...“

Takže tu máme čaj, brownies, príjemnú hostiteľku a jej muža, ktorý si nabíja vaporizér trávou a podáva otcovi, akoby sa poznali roky, proste hipisácke privítanie. Otec sa tu cíti ako doma, síce... to nie je dobré prirovnanie, lebo otec sa vlastne doma necíti ako doma. Lebo cítiť sa ako doma by znamenalo, že sa tam človek dokáže uvoľniť – a také niečo sa predsa nedeje uňho doma... Ale nedumať, potiahnuť z vaporizéra, vyčistiť si hlavu... Otec si prezerá dekoratívne figúrky, lampičky, kuchárske a záhradkárske knihy, koreničky, mastičky... pripadá si ako v čajovni v Marakéši.

„Bol si v Maroku?“ pýta sa Ivo.

„Nie, ale tak si to tam predstavujem.“

„Haha, ale skoro si sa trafil, ten model, čo sme fajčili, je z marockého semienka, volá sa Maroko. A ty sa ako vlastne voláš?“

Otec sa z toho rozosmeje a povie im svoje obyčajné meno, a keby tu mohol sedieť dlhšie, tak by im možno prerozprával aj svoj obyčajný život, lebo má pocit, že týchto dvoch z marockej čajovne by to možno aj zaujímalo, hoci... koho vlastne zaujíma jeho obyčajný život?

Otec študuje plagáty a rekvizity z filmov, všetko, čo tu je, má svoj systém. A všetko, čo tu je, definuje týchto dvoch, hovorí o ich živote, vzťahu, vôni, blízkosti... Ich fotografie – pod pyramídou, pod islandskou sopkou, pod kráterom, pod sanfranciským mostom...

Čo by asi tak vyčítal návštevník, ktorý by prišiel k otcovi domov? V obývačke a predsieni visia vyblednuté fotky z matkiných divadelných hier, na záchode plagát zo starej premiéry s matkiným menom a plagát Felliniho Gelsominy, v kuchyni rybársky kalendár... Rodinné fotky sa u nich nikdy veľmi nenosili, pár ich hnije v starých albumoch, inak prázdno. Otec si nevie spomenúť, či bol byt vždy taký pustý, dostáva sa do divných myšlienkových zákutí, našťastie ho Ivo preruší:

„Skús ešte toto. Tento druhý model som nazval Ohňová zem, vypestoval som ho doma, pod lampou.“

Otec silno potiahne a cíti, že už vážne potrebuje zmiznúť, komunikáciu už nezvládne.

„Dáš si ešte koláč, alebo urobím ti kávu?“ pýta sa Ivka.

„Nie, nie, ďakujem, už aj prestalo pršať, fakt ďík... a tu máte zubáča, dúfam, že máte radi ryby... dnes som ho ulovil, vypitval, takže len osoliť, maslo a hovno hodiť na gril... teda: rovno hodiť na gril...“

Kopec srandy, smejú sa z toho prekecnutia, otec sadá na bicykel a odchádza. Tí dvaja mu mávajú, vyzerajú ako na obrázku. Vyšlo slnko aj dúha. Čo na tom, že otec obetoval zubáča, hlavne, že stretol dobrých ľudí!

Otec spokojne dôjde domov, posilnený Ohňovou zemou, motivovaný, že sa tu niečo musí zmeniť, a keď nie vzťahy, tak aspoň kúpelňa!